Excursia

de Paul Maar

übersetzt von Daniela Corneanu

Tina și cu Tim sunt prieteni.

Și începând de anul acesta sunt chiar și în aceeași clasă.

Învățătoarea lor se numește doamna Bode.

Doamna Bode este foarte drăguță. Ea are idei bune.

Ea plănuiește o excursie cu clasa. Unii vor să se plimbe pe jos, ceilalți preferă să meargă cu autobuzul.

„Mai bine le facem pe amândouă”, spune doamna Bode.

„Mergem cu autobuzul la Steigerwald. Apoi lăsăm autobuzul la marginea pădurii și ne plimbăm pe jos la o ruină.

„La care rună mergem?” Întreabă Jörn.

„O ruină”, îl corectează Tina. „Este o clădire dărăpănată.”

	Doamna Bode confirmă dând din cap. „Da, sunt rămășițele unui vechi castel al cavalerilor. Ziduri foarte groase și un turn înalt.” Miercuri devreme se întâlnesc toți la Schillerplatz. Acolo îi așteaptă deja autobuzul. Pornesc punctual. După trei ore, autobuzul oprește la marginea pădurii. „Eu vă aștept aici.”
	Câțiva din clasă vor să o rupă la fugă imediat. Doamna Bode strigă: „Nu așa repede! Când mergem acum prin pădure, respectăm următoarele reguli: Rămânem împreună, nimeni nu fuge singur. Și nimeni nu se abate de la drum. Este periculos aici în pădure. Nu vreau să pierd pe niciunul dintre voi. Ați înțeles?”
	După ce s-au plimbat o vreme, ajung la un loc unde sunt multe tufe. Bastian este primul care le descoperă: „zmeură!” strigă el. Ceilalți sunt deja la tufe și își umple gura cu zmeură. „Aveți timp cinci minute”, spune doamna Bode. După o vreme, ea strigă: „Așa, acum ajunge! Trebuie să mergem mai departe.”

	Când sunt iar pe drum, Tina îi spune lui Tim: „Ce păcat că a trebuit să mergem mai departe. Zmeura a fost așa de delicioasă.”
	După zece minute ajung la ruină. Mai întâi toți se urcă pe turn. Tina și Tim încearcă să vadă cât timp îi ia scuipatului lor să ajungă din vârful turnului până la pământ. Când toți ajung iar jos, doamna Bode spune: „Aici facem acum o pauză de jumătate de oră. Acum aveți voie să va despachetați sendvișurile. Vă rog însă să rămâneți aici. Să nu-mi plece nimeni!”
	Tina se uita ce i-a dat mama la ea. „O nu” oftează ea. „Pâine cu brânză!” „Îți place brânza?”, îl întreabă pe Tim. „Da, îmi place”, răspunde Tim și râde. Tina îl întreabă pe Tim: „Facem schimb?” „Da, cu plăcere,” spune Tim și râde și mai mult. Apoi îi arată Tinei sendvișul lui: Tot brânză! „Mă duc să culeg zmeură”, spune Tina. „Nu se poate. Ai auzit doar ce a spus doamna Bode.” „Nu observă ea asta”, șoptește Tina. „Până se termină pauza voi fi deja de mult înapoi.” Fără să știe nimeni ea se furișează și pleacă.

	Tim așteaptă. După ceva timp doamna Bode întreabă: „Sunt toți aici?” „Da!” strigă Tim foarte tare și foarte repede. „Mai bine să numărăm, dacă într-adevăr sunt toți 29 aici”, spune doamna Bode. „Cine începe?”
	„Eu”, spune Elvira și strigă tare: „Unu!” „Doi!” strigă Bastian. „Trei!” Acesta a fost Achim. „Patru!” strigă Tim. Și așa mai departe. „Sper că Tina vine curând”, își spune Tim în gând. „Altfel doamna Bode va observa că suntem doar 28.” „Douăzeci și opt!” strigă Eva deja. Pentru un moment e liniște. Atunci Tim strigă repede: „Douăzeci și nouă!” „Bine. Atunci suntem toți”, spune doamna Bode. Nimeni nu a observat că Tim a strigat de două ori un număr.
	„O luăm pe scurtătură”, spune doamna Bode și mărșăluiește înainte. Tim merge foarte încet și se uită mereu împrejur. Oare unde o fi Tina?

	Între timp, Tina a mâncat foarte multă zmeură. „Acum trebuie să mă întorc repede”, își spune ea. Însă, când ajunge la ruină toți plecaseră deja. „Ce tâmpenie!” spune Tina nervoasă. Pe care drum or fi plecat înapoi? Trei drumuri pleacă de la ruină. Tina se decide pentru cel din stânga. Ea aleargă cât de repede poate. Unde or fi ceilalți?
	În cele din urmă, Tim se oprește. Ce să facă acum? Să-i spună doamnei Bode că Tina lipsește? Însă atunci trebuie să recunoască că a strigat de două ori. „Tim, tragi de timp”, spune doamna Bode. „Hai odată!” Tim merge încet mai departe.
	Tina aleargă și aleargă. Pădurea devine din ce în ce mai deasă. Se oprește și se uită împrejur. Undeva trosnește o creangă. Ceva foșnește în tufiș. Tina de frică își ține respirația. Din tufiș îi sare un iepure în față. Ușurată aleargă înapoi la ruină. Acolo o ia acum pe drumul din mijloc. O fi acesta acum cel corect?

	„Doamna Bode, stop!”, strigă. „Tina lipsește.” Și povestește ce a făcut. Doamna Bode nu îl ceartă deloc, devine doar foarte, foarte agitată. „Repede înapoi! Strigați-o toți pe Tina!”, ordonă ea. „Trebuie să o găsim pe Tina.” Toți strigă, toți aleargă înapoi. Însă Tina nu este nici la ruină, nici la zmeură și nici nu răspunde. „Dumnezeule! Îngrozitor!”, spune doamna Bode. Aproape că plânge. „Trebuie să chem poliția, nu am de ales.”
	Doamna Bode strigă: „Trebuie să mergem repede la autobuz. Telefonul meu este acolo.” Toți copiii aleargă până ajung la autobuz. Acolo, Tina stă lângă șofer! „Tina!” țipă doamna Bode. „Tina, de unde vii!”
	Tina spune rușinată: „M-am rătăcit. Doamna Bode, îmi pare așa de rău. Mi-a fost foarte frică.” „Frica mea a fost și mai mare”, spune doamna Bode. „Însă a mea a fost cea mai mare!”, spune Tim.

	Sfârșit